

## Η τύχη του Ανθρώπου

Με βάση τους μύθους του Αισώπου *Παῖς καὶ Τύχη* καὶ *Ἀνὴρ ναυαγός*

**Στυλιανή Συμεωνίδη**

Περιφερειακό Γυμνάσιο  
Κοκκινότριμιθιάς, Τμήμα Β2

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός:  
Γιαννούλα Αντωνιάδου

Ήταν βράδυ και μέσα στο σπίτι μου ήταν απόλυτη ησυχία. Η ώρα είχε πάει 10 και όλοι είχαν κοιμηθεί. Έκανα μια βόλτα στα υπνοδωμάτια του σπιτιού και είδα τα παιδιά και τη γυναίκα μου να κοιμούνται ήρεμα. Σκεφτόμουν πόσο τυχερός είμαι που έφτιαξα μια καταπληκτική οικογένεια. Προσπάθησα και εγώ να ξαπλώσω, αλλά ο ύπνος

ήταν μακριά από μένα... Για ακόμη μια φορά ήμουν ανήσυχος και βυθισμένος στις σκέψεις μου.

Σηκώθηκα από το κρεβάτι και αποφάσισα να κάνω μια βόλτα, να αναπνεύσω λίγο καθαρό αέρα. Βγήκα έξω στον δρόμο και προχώρησα στο πεζοδρόμιο με τον χαμηλό φωτισμό. Η διαδρομή αυτή ήταν για μένα πολύ γνώριμη. Προχώρησα λίγα μέτρα και συνάντησα το πρακτορείο στοιχημάτων της γειτονιάς μου. Ήταν ακόμη ανοικτό. Μπήκα μέσα και ο υπεύθυνος, ο κ. Γιάννης, με χαιρέτησε και μου λέει:

- Γεια σου φίλε Ανδρέα. Πώς είσαι; Δεν πέρασες πιο νωρίς να τα πούμε. Είσαι καλά;

Ακούγοντας τα λόγια αυτά, ντράπηκα. Έσκυψα το κεφάλι και του είπα χαμηλόφωνα:

- Μια χαρά είμαι... Πέρασα να πω ένα γεια...

Δεν είχα χρήματα στην τσέπη μου για να μείνω περισσότερο. Απλά έριξα μια ματιά στους υπόλοιπους γνωστούς και προχώρησα στον δρόμο μου. Έκανα τη μικρή βόλτα και επέστρεψα στο σπίτι.

Κάθισα στον καναπέ και με παρέα την τηλεόραση με πήρε ελαφριά ο ύπνος. Χωρίς να το καταλάβω, ξημέρωσε και έβλεπα τις ακτίνες του ήλιου που περνούσαν από το μικρό παράθυρο του σαλονιού. Ήταν τόσο ωραία η εικόνα της ανατολής του ήλιου.

Σήμερα ένιωθα πιο αισιόδοξος, με καλύτερη διάθεση. Περίμενα την επίσκεψη του αδελφού μου, μετά από έναν ολόκληρο μήνα. Με τον αδελφό μου ήμασταν πολύ δεμένοι. Πολλές φορές ήταν ο φύλακας άγγελός μου.

Με το πρώτο χτύπημα του κουδουνιού, τα παιδιά έτρεξαν όλο χαρά στην πόρτα:

- Θείε, θείε, καλωσόρισες. Σε πεθυμήσαμε πολύ!

Ήταν όλο χαρά, τον αγκάλιαζαν, τον φιλούσαν. Μα πώς να μην είναι χαρούμενα, όταν έφερε στον καθένα από αυτά από ένα μεγάλο δώρο; Σήμερα τα παιδιά είχαν διπλή

**Κατηγορία Α': Διήγημα****Α' ΒΡΑΒΕΙΟ**

χαρά. Ήταν σχολική αργία και δεν πήγαν στο σχολείο. Έτσι, μαζί με τα δώρα, έπλεαν σε πελάγη ευτυχίας.

Καθίσαμε όλοι μαζί για πάνω από μια ώρα, αναπολώντας παλιές όμορφες στιγμές, και ο χρόνος πέρασε γρήγορα. Γρήγορα ήρθε το μεσημέρι και έπρεπε να φύγει, πλησίαζε η ώρα, για να πάει στη δική του οικογένεια. Φεύγοντας, με τράβηξε παράμερα και μου είπε ψιθυριστά, αλλά σταθερά:

- Ανδρέα, πάρε τα λεφτά αυτά και σε παρακαλώ πολύ, πρόσεχε να τα αξιοποιήσεις σωστά. Η οικογένειά σου τα έχει ανάγκη. Και σε παρακαλώ, βρες μια δουλειά το συντομότερο. Πόσον καιρό θα κάθεσαι σπίτι και θα στενοχωριέσαι;

Συγκινήθηκα πάρα πολύ και βούρκωσαν τα μάτια μου. Χαιρέτησε τη γυναίκα μου, τα παιδιά και έφυγε με λεβεντιά, όπως ήρθε στο σπίτι μου. Όταν άνοιξα το φάκελο με τα λεφτά, η συγκίνησή μου ήταν ακόμη πιο μεγάλη. Είχε μέσα 600 ευρώ. Ένα μεγάλο ποσό που σίγουρα θα το στέρησε από τη δική του οικογένεια. Αυτός ήταν ο αδελφός μου, πάντα δίπλα μου να με στηρίζει σε όλες τις δύσκολες στιγμές της ζωής μου.

Η γυναίκα μου, δεν έχασε στιγμή.

- Ανδρέα, σε παρακαλώ πολύ, γρήγορα πήγαινε στην υπεραγορά της γειτονιάς και πάρε γάλα, ψωμί, μπισκότα, μακαρόνια, ρύζι...

Μου έδωσε μια λίστα με τα είδη πρώτης ανάγκης του σπιτιού. Τα λεφτά αυτά ήρθαν από το πουθενά, σαν ένα μεγάλο δώρο μέσα στο σπίτι. Φεύγοντας, συμπλήρωσε:

- Α, και μην ξεχάσεις να περάσεις από το φαρμακείο. Τα παιδιά χρειάζονται σιρόπι, γιατί έχουν πονόλαιμο.

Κατέβηκα κάτω στο δρόμο. Ήταν μεσημέρι και η κίνηση στους δρόμους ήταν πυκνή. Ευτυχώς, για να πάω στην υπεραγορά ήθελα μόνο 15 λεπτά, δεν ήταν μακριά.

Το πρώτο σπίτι που συναντώ στη σειρά ήταν της γειτόνισσάς μας, της κυρίας Μαρίας. Η κα Μαρία ήταν για μας σαν τη μητέρα μας. Της βγάλαμε και ένα παρατσούκλι. Η «φιλόσοφος» της γειτονιάς! Αυτή η γριούλα –πρέπει να ήταν 80 χρονών και ζούσε μόνη της, αφού πέθανε πριν πολλά χρόνια ο άνδρας της– όποιον γείτονα έβλεπε στο δρόμο, της άρεσε να του μιλά, να του μιλά, να του μιλά! Μιλούσε σαν φιλόσοφος με τις ώρες και έδινε συνέχεια συμβουλές. Πολλές φορές βαριόμασταν να την ακούμε, αλλά τα όσα έλεγε έβγαιναν από την καρδιά και την πονεμένη ζωή της. Έτυχε την ώρα που περνούσα από εκεί να βρίσκεται έξω από το σπίτι της. Καθόταν στη βεράντα του σπιτιού της και απολάμβανε τον ήλιο της ημέρας.

- Ανδρέα, γεια σου, τι κάνεις; Πέρνα να καθίσεις να τα πούμε!

**Κατηγορία Α': Διήγημα****Α' ΒΡΑΒΕΙΟ**

- Ευχαριστώ, κυρία Μαρία! Βιάζομαι να πάω για ψώνια. Θα περάσω μια άλλη φορά να τα πούμε.
- Καλό μου παιδί, στην ευχή του Θεού να πας! Και μαζί με την ευχή του Θεού να έχεις και τη δική μου! Εγώ δεν έκανα παιδιά και είσαι εσύ ο γιος μου και τα παιδιά σου είναι τα εγγόνια μου! Όλους σας αγαπώ και η πόρτα του σπιτιού μου είναι πάντα ανοικτή για όλη σου την οικογένεια! Να θυμάσαι, Ανδρέα μου, ότι τα τίμια χέρια δεν χάνονται ποτέ! Φτάνει να τα κουνάς! Να, κοίτα τα δικά μου, όσο ζαρωμένα και να είναι, τόση χαρά μου έδωσαν, γιατί είναι χέρια τίμια, χέρια της δουλειάς!

Αφού μου «έριξε», λοιπόν, και το «φιλοσοφικό» της ημέρας, τη χαιρέτησα και προχώρησα τον δρόμο μου. Σε λίγα λεπτά περνούσα έξω από το πρακτορείο στοιχημάτων της γειτονιάς. Έξω ήταν ο κύριος Γιάννης, που σκούπιζε το πεζοδρόμιο.

- Γεια σου, φίλε μου Ανδρέα. Ψες σε είδα μόνο για μια στιγμή και μου φάνηκες στενοχωρημένος. Όλα καλά; Η οικογένειά σου;
- Γεια σου, Γιάννη, σε ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σου. Ναι, είμαι μια χαρά. Και εγώ και η οικογένειά μου.

Προχώρησα με σταθερό βήμα προς την Υπεραγορά. Όμως, για μια στιγμή κοντοστάθηκα. Οι σκέψεις άρχισαν να με ζώνουν.

- 600 ευρώ είναι πολλά λεφτά. Τι πειράζει αν «επενδύσω» τα 100; 100 ευρώ, με λίγη τύχη, θα τα κάνω 1000 ευρώ. Και έτσι θα έχω 1600 ευρώ. Σήμερα νιώθω πολύ αισιόδοξος και τυχερός. Θα πάρω πολλά δώρα για όλους. Για τα παιδιά, τη γυναίκα μου. Θα αλλάξουμε και τους καναπέδες που χαλάσανε εδώ και δύο χρόνια... Μα αν χάσω; Δεν πειράζει. 100 ευρώ δεν πειράζει. Θα μου μείνουν τα 500 ευρώ. Αρκετά είναι για να περάσουμε το μήνα.

Έκανα στροφή προς τον κ. Γιάννη. Μπήκα στο πρακτορείο και σκεφτόμουνά όλο χαρά:

- 1000 ευρώ που θα βγάλω σε λίγα λεπτά είναι τέλεια! Δεν μπορεί, αυτή τη φορά θα κερδίσω. Η τύχη θα είναι με το μέρος μου!
- Γεια σου, φίλε μου Ανδρέα. Καλωσόρισες!
- Σε ευχαριστώ, Γιάννη! Σήμερα ήρθα «οπλισμένος»!

Δεν ήταν η πρώτη φορά που με έβλεπε αυτή τη βδομάδα. Με είχε δει και πριν δύο και πριν τρεις μέρες. Σχεδόν καθημερινά. Ήμουν τακτικός πελάτης του. Δεν θυμάμαι πόσα ξόδεψα τις προηγούμενες φορές στα στοιχήματα που έπαιξα, αλλά σκεφτόμουν ότι από μένα θα κέρδιζε πολλά τα τελευταία χρόνια. Γι' αυτό με χαιρετούσε με ενθουσιασμό; Δεν ξέρω, ίσως.

**Κατηγορία Α': Διήγημα****Α' ΒΡΑΒΕΙΟ**

Έριξα μια γρήγορη ματιά στα δεξιά και στα αριστερά. Οθόνες άδειες, υπολογιστές. Ήμουν μόνος μου και ήταν όλα στη διάθεσή μου να τα αξιοποιήσω. Και όλα στη διάθεσή μου για να κερδίσω. Δεν μπορεί! Αυτή τη φορά θα τα καταφέρω. Τόσες προσπάθειες, τόσοι κόποι, τόση κούραση. Να μην κερδίσω και εγώ μια φορά; Αυτή τη φορά η τύχη θα μου χαμογελάσει! Σκέφτηκα το μέλλον, με τόσα χρήματα που θα κερδίσω, θα άλλαζα τα πάντα. Βέβαια, περίμενα και την τύχη να με βοηθήσει, γιατί χωρίς αυτήν τίποτα δεν γίνεται. Πάντα σε τέτοιου είδους παιχνίδια είναι απαραίτητη.

Πήρα θέση. Στο πρώτο στοίχημα έπαιξα 20 ευρώ. Διάλεξα 5 αριθμούς στην τύχη και ο υπολογιστής θα έβγαζε άλλους 5 αριθμούς. Αν ήταν οι ίδιοι, τα 20 ευρώ μου θα γίνονταν 200 ευρώ. Με αυτά τα 20 ευρώ είχα 3 ευκαιρίες. Πατώ το κουμπί μια φορά... κρίμα! Βρήκα τους 2 από τους 5 αριθμούς. Πατώ το κουμπί δεύτερη φορά... Πάλι ατυχία! Μα αυτή τη φορά πλησίασα! Βρήκα τους 4 από τους 5 αριθμούς. Τώρα θα το πετύχω. Την τρίτη φορά θα τα καταφέρω! Πατώ το κουμπί... Αυτή η τύχη δεν είναι μαζί μου σήμερα. Πάλι 4 αριθμούς βρήκα.

Κάτι μου λέει ότι πλησιάζω. 4 στους 5 αριθμούς είμαι πολύ κοντά στην επιτυχία. Πρέπει να προσπαθήσω πιο πολύ. Έχω άλλα 80 ευρώ, θα τα «επενδύσω» και αυτά με τον καλύτερο δυνατό τρόπο στο επόμενο παιχνίδι.

Η ώρα πέρασε. Δεν το κατάλαβα. Κοιτάζω το ρολόι. Πέρασαν ήδη 2 ώρες. Μα πώς περνά η ώρα; Βγαίνω από την πόρτα του πρακτορείου, χαιρετώντας σκυθρωπός τον κ. Γιάννη. Εκείνη τη στιγμή κατάλαβα πόσο άτυχος μπορεί να είναι ένας άνθρωπος.

Πήρα τον δρόμο της επιστροφής προς το σπίτι μου. Πώς να πάω στην υπεραγορά με άδειες τσέπες... Πώς να πάω στο φαρμακείο; Σε δύο ώρες «έφυγαν» 600 ευρώ. Έλεγα να στοιχηματίσω τα 100 ευρώ, αλλά ένιωθα τόσο τυχερός μέχρι το τέλος! Ούτε που κατάλαβα τι έγινε. Αυτή η τύχη φταίει για όλα! Για ακόμη μια φορά αυτή φταίει! Γιατί δεν με βοηθά και μένα μια φορά; Τόσες προσπάθειες κάνω.

Μπαίνω στο σπίτι με αργά βήματα. Η ντροπή μου ήταν μεγάλη. Τι θα πω στη γυναίκα μου; Στα παιδιά; Με άδεια χέρια, τι θα τους πω; Τρέχει πρώτος ο Νικόλας και μετά ο Κωνσταντίνος και με αγκαλιάζουν.

- Μπαμπά, μπαμπά, καλωσόρισες!
- Γεια σας, αγόρια μου. Τι κάνετε;
- Σε περιμέναμε μπαμπά! Άρρησες πολύ!
- Είχα μία δουλεία και γι' αυτό άρρησα...

Έφυγα βιαστικά προς την κουζίνα. Μέσα μου πονούσα και έκλαιγα. Τα άδεια χέρια μου, έλεγαν πολλά... Ούτε ένα γάλα! Ούτε τα φάρμακα! Η γυναίκα μου στην άλλη μεριά με κοίταζε στα μάτια χωρίς να μιλά. Τα μάτια της βούρκωσαν. Κατάλαβε τι είχε γίνει πάλι. Ήθελα να την αγκαλιάσω, να της πω συγγνώμη, αλλά δεν είχα το θάρρος.

**Κατηγορία Α': Διήγημα****Α' ΒΡΑΒΕΙΟ**

Πόσες φορές το ίδιο σκηνικό; Να μπαίνω στο σπίτι χωρίς τα τρόφιμα και χωρίς ένα ευρώ. Χωρίς δουλειά, χωρίς στον ήλιο μοίρα. Αχ αυτή η τύχη! Να μη μου χαμογελά και εμένα μια φορά! Αυτή φταίει για όλα που δεν βλέπω άσπρη μέρα στο σπίτι μου!

Όταν η γυναίκα μου πήρε το θάρρος να με ρωτήσει που ήταν τα ψώνια, δεν ήξερα τι να της πω. Αρχισα να ιδρώνω, ήταν λες και έχασα τη μιλιά μου. Ήξερε την αλήθεια, γιατί με ρωτούσε; Αν της έλεγα πως πήγα πάλι στο πρακτορείο στοιχημάτων, θα είχαμε για ακόμη μια φορά καυγάδες μπροστά στα παιδιά. Πού να καταλάβει και αυτή αν της έλεγα πως η τύχη φταίει για όλα. Ευτυχώς, όμως, με γλίτωσε ο Κωνσταντίνος. Με φώναξε, για να παίξουμε ένα επιτραπέζιο...

Ευτυχώς, ο ξάδελφος μου ο Αλέξης, που μένει 2 λεπτά από το σπίτι μας, μας έδωσε λίγο γάλα και ψωμί, για να μην μείνουμε νηστικοί. Πέρασαν οι ώρες και βράδιασε. Πάλι στο ίδιο σκοτάδι του σπιτιού μου. Όλοι οι άλλοι πήγαν στα κρεβάτια τους και εγώ έμεινα για ακόμη μια φορά μόνος μου στον καναπέ του σαλονιού. Γεμάτος σκέψεις και στενοχώρια.

Θυμάμαι ότι για λίγα λεπτά έκλεισα τα μάτια μου. Κοιμήθηκα; Δεν θυμάμαι. Ήταν όμως αυτός ύπνος ή κάτι άλλο; Ξαφνικά βλέπω μπροστά μου δύο γυναίκες. Όνειρο ήταν ή εφιάλτης; Κοιμόμουν ή ήμουν ξύπνιος; Τι γυρεύουν αυτές οι δύο γυναίκες στο σαλόνι μου; Μπήκαν να με ληστέψουν; Μα αυτές οι δύο δεν μου φαίνονταν για κλέφτρες. Η εμφάνιση και τα ρούχα τους ήταν πολύ διαφορετικά. Η μια ήταν μια πανέμορφη κοπέλα. Ψηλή με ξανθιά μαλλιά, με καλοσχηματισμένο πρόσωπο και λαμπερά, μεγάλα μάτια. Η άλλη ήταν με σκούρα ρούχα, φορούσε και ένα μαντήλι που κάλυπτε τα μαλλιά της. Έμοιαζε πολύ με τη γιαγιά μου, μια γριούλα.

Με πλησίασαν στον καναπέ που βρισκόμουν και άρχισαν να μιλούν μπροστά μου. Με έβλεπαν; Δεν καταλάβαινα τι γινόταν. Εκείνο που κατάλαβα ήταν ότι μιλούσαν για μένα, αλλά εγώ δεν μπορούσα να μιλήσω. Σαν να ήμουν θεατής στο δικό μου θέατρο.

Πρώτη μίλησε η όμορφη ξανθιά γυναίκα δείχνοντας εμένα:

- Αυτός εδώ είναι δικός μου. Δεν τον βλέπεις; Τον έχω δέσει για τα καλά. Μην ανακατεύεις σε ξένα χωράφια. Άστον αυτόν, μην ασχολείσαι μαζί του. Βασίζεται μόνο πάνω μου!

Μετά μίλησε η ηλικιωμένη γριούλα.

- Εσύ είσαι μια όμορφη κοπέλα και κάνεις τους ανθρώπους να σε ακολουθούν. Τους κάνεις να πιστεύουν σε σένα, αλλά δεν τους λες για τους κινδύνους, αν σε ακολουθήσουν. Γιατί δεν τους λες την αλήθεια;

Όλο απορία, απαντά η ξανθή γυναίκα.

**Κατηγορία Α': Διήγημα****Α' ΒΡΑΒΕΙΟ**

- Και γιατί να τους πω την αλήθεια; Μου αρέσει να έχω πολλούς ακόλουθους στα πόδια μου. Να με λατρεύουν και να με πιστεύουν. Και γιατί δεν λες ότι με τη θέλησή τους πιστεύουν σε μένα; Δεν με ακολουθούν με το ζόρι. Να, τούτος εδώ, τι έκανε σήμερα το μεσημέρι; Είχε 600 ευρώ και τα έχασε όλα στο πρακτορείο στοιχημάτων. Εγώ του είπα να πάει; Μόνος του πήγε και τα έχασε.

Αμέσως η γριούλα, της λέει δυνατά όλο θυμό:

- Ωραία τα λες, αλλά λες ψέματα. Κοίταξε το δικό μου πρόσωπο και τα δικά μου χέρια. Χέρια κουρασμένα, ζαρωμένα. Αλλά είναι τίμια χέρια. Εγώ ποτέ δεν κορόιδεψα κανέναν άνθρωπο. Και όσοι με έχουν πρότυπο, ξέρουν πως δεν έχουν να χάσουν. Με τον ιδρώτα τους θα κερδίσουν πολλά. Πρέπει να του δώσουμε μια ευκαιρία να αποφασίσει. Πρέπει να του πεις την αλήθεια. Για πόσον καιρό θα τον παρασύρεις; Δεν βλέπεις πως η οικογένειά του καταστρέφεται; Λυπήσου τον άνθρωπο αυτό και πες του στ' αλήθεια ποια είσαι!

Έβλεπα αυτή τη συζήτηση μπροστά μου και δεν καταλάβαινα. Αυτές οι δύο γυναίκες μιλούσαν για μένα αλλά δεν τις ήξερα. Ούτε τις ξανα συνάντησα ποτέ στη ζωή μου. Έβαλα όλη μου τη δύναμη να μπορέσω και εγώ να μιλήσω. Γύρισα προς την ξανθιά γυναίκα και της είπα:

- Μα ποια είσαι εσύ και πού γνωριστήκαμε; Ποια αλήθεια πρέπει να μου πεις και μου την κρύβεις;

Η ξανθιά κοπέλα γέλασε όλο περηφάνια λέγοντάς μου:

- Μα δεν με κατάλαβες; Κάθε μέρα σε μένα μιλάς και εμένα ζητάς. Να, πριν λίγο ήσουν στο πρακτορείο στοιχημάτων και με ζητούσες. Κάθε μέρα με ζητάς... Μάθε, λοιπόν, ότι είμαι η Τύχη σου! Και αν θέλεις να μάθεις την αλήθεια, θα σου την πω μόνο μια φορά. Εγώ δεν είμαι αληθινή. Ζω μέσα στα όνειρα των ανθρώπων, ζω μέσα στη φαντασία τους. Και κυρίως, ζω μέσα στο μυαλό των ανθρώπων που δεν θέλουν να κουραστούν, δεν θέλουν να προσπαθούν και δεν θέλουν να πετύχουν πολλά στη ζωή τους! Αυτών που δεν κουνούν τα χέρια τους, που τεμπελιάζουν και που νομίζουν ότι όλα θα τους τα προσφέρω εγώ. Αυτών που παρακαλούν μια εμένα μια τους Θεούς για το εύκολο κέρδος και δεν κάνουν τίποτε στη ζωή τους!

Έκπληκτος με τα λόγια της, την ρωτώ πιο αυστηρά, γεμάτος θυμό:

- Εσύ, λοιπόν, φταις για όλα; Εσύ φταις τόσα χρόνια που καταστρέφεται η οικογένειά μου;

Η Τύχη χαμογέλασε ειρωνικά και είπε:

## Κατηγορία Α': Διήγημα

## Α' ΒΡΑΒΕΙΟ

- Ξέρεις κάτι, Ανδρέα; Είναι εύκολο για τους ανθρώπους να με κατηγορούν. Μα κανείς δεν σκέφτεται πως ο κάθε άνθρωπος μόνος του κάνει όσα κάνει. Μόνος του ο άνθρωπος παρασύρεται και βάζει σε κινδύνους την οικογένεια και τον εαυτό του. Ανδρέα, σε άκουσα πολλές φορές να με κατηγορείς, όταν έχανες τα λεφτά σου. Αλλά και εγώ πολλές φορές σε λυπήθηκα στο πρακτορείο στοιχημάτων και σου φώναζα, όπως και πολλών άλλων ανθρώπων: «*Ἀνάστα καὶ ἀπελθε ἐντεῦθεν, μὴ καὶ ἐμὲ τὴν Τύχην καταμέμψωνται πάντες*»<sup>1</sup>. Προσπάθησα, Ανδρέα, να σε προφυλάξω, αλλά δεν με άκουγες. Μόνο με κατηγορούσες, χωρίς να φταίω σε κάτι. Και από την άλλη, ήταν και για μένα μεγάλη η χαρά να σε βλέπω να πιστεύεις σε μένα. Στην Τύχη σου! Σκέφτηκες ποτέ όμως ότι δεν ήμουν αληθινή;

Με τα λόγια αυτά, η ξανθιά κοπέλα εξαφανίστηκε από μπροστά μου! Έμεινε μόνο η γριά γυναίκα. Με πλησίασε και χαϊδεύοντάς μου τα μαλλιά, μου είπε με γλυκύτητα:

- Ανδρέα, όλα όσα είδες και άκουσες, είναι αληθινά. Διάλεξε, Ανδρέα, τι θέλεις να κάνεις στη ζωή σου. Κοίταξε εμένα: Είμαι μια άσχημη και ταλαιπωρημένη γριά. Έχω κουραστεί πολύ στη ζωή μου, γι' αυτό και με βλέπεις έτσι. Όμως οι άνθρωποι μου έχουν δώσει πολλά ονόματα που δεν έχουν σχέση με την εμφάνισή μου. Άλλοι με λένε Τιμιότητα. Άλλοι με λένε Αλήθεια. Άλλοι με λένε Συνείδηση. Άλλοι με λένε Χαρά. Ανδρέα, σε λίγο θα ξυπνήσεις. Και πρέπει να διαλέξεις. Πολλές φορές πίσω από μια ομορφιά, κρύβεται ένας μεγάλος κίνδυνος. Μην κατηγορείς τον κίνδυνο που εσύ έφερες στη ζωή σου. Πρέπει να πάρεις τη ζωή σου στα δικά σου χέρια. Πρέπει να προσπαθήσεις. Μην αφήνεις τη ζωή σου στα χέρια της τύχης, αλλά στα δικά σου χέρια. Ούτε να παρακαλείς τους Θεούς, χωρίς εσύ να προσπαθείς. Θυμάσαι τον πλούσιο ναυαγό στον μύθο του Αισώπου; Όταν οι άλλοι ναυαγοί κολυμπούσαν να σωθούν, αυτός καθόταν και δεν έκανε τίποτε, μόνο παρακαλούσε τη θεά Αθηνά να τον σώσει. Τι του είπε όμως ένας φίλος του ναυαγός: «*Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ σὺ χεῖρα κίνει. Ἀτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς μετὰ τῆς τῶν θεῶν παρακλήσεως χρὴ καὶ αὐτούς τι ὑπὲρ αὐτῶν λογιζομένους δρᾶν. Ὅτι ἀγαπητόν ἐστι καὶ ἐνεργοῦντας θεῶν εὐνοίας τυγχάνειν ἢ ἑαυτῶν ἀμελοῦντας ὑπὸ τῶν δαιμόνων περισώζεσθαι*»<sup>2</sup>. Πρώτα θα προσπαθείς αληθινά και μετά θα σε βοηθά και ο Θεός. Η πραγματική τύχη σου, Ανδρέα, είναι η οικογένειά σου, τα παιδιά και η γυναίκα σου. Πρέπει να κουραστείς για να τους κάνεις ευτυχισμένους και μαζί με αυτούς και τον εαυτό σου. Γεια σου, Ανδρέα, και να θυμάσαι ότι τα τίμια χέρια δεν χάνονται ποτέ! Φτάνει να τα κουνάς! Να,

<sup>1</sup> Απόσπασμα από τον μύθο του Αισώπου *Παῖς καὶ Τύχη*.

<sup>2</sup> Απόσπασμα από τον μύθο του Αισώπου *Ἀνὴρ ναυαγός*.

**Κατηγορία Α': Διήγημα****Α' ΒΡΑΒΕΙΟ**

κοίτα τα δικά μου, όσο ζαρωμένα και να είναι, τόση χαρά μου έδωσαν, γιατί είναι χέρια τίμια, χέρια της δουλειάς!

Αμέσως ξύπνησα! Τι ήταν αυτό που είδα; Ήταν αληθινό; Ήταν ψεύτικο; Κοίταξα δεξιά και αριστερά. Ήταν γνωστός ο τόπος που βρισκόμουν. Το σαλόνι του σπιτιού μου. Κοίταξα το ρολόι. Η ώρα ήταν 2 τα ξημερώματα. Σηκώθηκα ανήσυχος. Περπάτησα σιωπηλά μέσα στο διαμέρισμα. Κοίταξα τα δύο μου παιδιά, τα αγγελάκια μου, να κοιμούνται στο υπνοδωμάτιο τους και τη γυναίκα μου στο υπνοδωμάτιό μας. Τα λιγοστά και φτωχικά έπιπλά μας. Το άδειο ψυγείο. Τους ραγισμένους τοίχους και όλα τα άλλα.

Εκείνο το βράδυ δεν ξανακοιμήθηκα. Σκεφτόμουν το όνειρο που είδα. Σκεφτόμουν όσα μου είπαν η όμορφη γυναίκα και η γριούλα. Τα λόγια τους είχαν μείνει μέσα στο μυαλό μου. Μόλις ξημέρωσε, είχα πάρει τις αποφάσεις μου. Δεν θα αφήσω ξανά τίποτε στην Τύχη. Πρέπει να πάρω τη ζωή στα χέρια μου. Έχω μία οικογένεια στην πλάτη μου, όλοι στηρίζονται σ' εμένα. Δεν μπορώ πλέον να παίζω με τη ζωή μου και τη ζωή των άλλων.

Πριν ξυπνήσουν οι άλλοι, ήμουν ήδη στην πόρτα του σπιτιού μου. Ξεκίνησα για το γραφείο εργασίας της περιοχής μου. Πρέπει να βρω δουλειά το συντομότερο.

Η κυρία Μαρία, η «φιλόσοφος» γειτόνισσα ήταν έξω και πότιζε τα λουλούδια της. Το πρωινό πότισμα της γης είναι το καλύτερο, μας έλεγε πάντα!

- Ανδρέα, παιδί μου, έλα να τα πούμε! Πού τρέχεις πρωί - πρωί;
- Κυρία Μαρία, συγχώρα με, βιάζομαι, τρέχω να βρω δουλειά!
- Στο καλό παιδί μου και καλή επιτυχία! Και να θυμάσαι, Ανδρέα, ότι τα τίμια χέρια δεν χάνονται ποτέ! Φτάνει να τα κουνάς! Να, κοίτα τα δικά μου, όσο ζαρωμένα και να είναι, τόση χαρά μου έδωσαν, γιατί είναι χέρια τίμια, χέρια της δουλειάς!

Κοντοστάθηκα για μια στιγμή, ακουμπώντας στα σκουριασμένα κάγκελα της αυλής της. Αυτά τα λόγια της, κάτι μου θύμιζαν. Μου τα είπε και χθες το μεσημέρι, μου τα λέει και τώρα. Τα άκουσα και στο όνειρό μου; Κάτι μου θυμίζουν αυτά τα λόγια. Μα τι γίνεται εδώ, σκεφτόμουν... Δεν είπα τίποτε. Χαμογέλασα στην κυρία Μαρία, χαμογέλασε και εκείνη και συνέχισα γεμάτος χαρά το δρόμο μου. Ό,τι και να είχε γίνει, δεν με ένοιαζε. Ένα με ένοιαζε. Να βρω τον σωστό δρόμο της ζωής.

Πέρασαν από εκείνο το βράδυ εικοσιπέντε ολόκληρα χρόνια. Μα δεν το ξέχασα ποτέ. Εκείνο το όνειρο μού σημάδεψε και μού άλλαξε τη ζωή. Τα παιδιά μου μεγάλωσαν. Ο Νικόλας έκανε τη δική του οικογένεια με τρία υπέροχα παιδιά και δουλεύει δάσκαλος σε ένα χωριό. Ο Κωνσταντίνος φέτος τελείωσε το πανεπιστήμιο και ψάχνει για δουλειά. Εγώ δουλεύω σε ένα λογιστήριο εδώ και 25 χρόνια με έναν πολύ καλό μισθό. Σε τρία



**Κατηγορία Α': Διήγημα**

**Α' ΒΡΑΒΕΙΟ**

χρόνια θα πάρω τη σύνταξή μου και θα περάσω ήσυχα τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής μου με την υπομονετική γυναίκα μου.

Πολλές φορές αναρωτιέμαι ποια ήταν εκείνη η γριούλα που είδα στο όνειρό μου, που μου άλλαξε τη ζωή. Τα λόγια που άκουσα εκείνο το βράδυ, τα ίδια μού τα είχε πει και η κυρία Μαρία, όταν την συνάντησα στην αυλή της. Μα τέτοια σύμπτωση; Η κυρία Μαρία εμφανίζεται στα όνειρα; Ή εμφανίζεται η Τύχη; Δεν μπόρεσα ποτέ να καταλάβω. Εκείνο που κατάλαβα είναι ότι δεν πρέπει να περιμένουμε να δούμε κάτι στον ύπνο μας, όπως συνέβη με μένα, για να αλλάξουμε τη ζωή μας. Αλλά, τα όμορφα όνειρα που κάνουμε καθημερινά, να προσπαθούμε με τον δικό μας αγώνα και κόπο να τα κατακτήσουμε.

